

A. C. MEYER

*La prima
e Vedere*

A. C. MEYER

*La prima
Vedere*

LA PRIMA VEDERE

A. C. MEYER

Traducere de: Cristina Botîlcă

„La prima vedere”

Scrisă de A. C. Meyer

Copyright © 2020 A. C. Meyer

Toate drepturile rezervate.

Traducere de: Cristina Botîlcă

Design copertă © 2020 Luizyana Poletto

Rezumat

După ce a petrecut ani de zile având grijă de surorile ei mai mici atunci când părinții lor au murit, Valentina a simțit că a venit în sfârșit momentul să preia controlul asupra propriei vieți. Voia să vadă lumea, să se distreze și să transforme în sfârșit în realitate toate planurile despre care crezuse că nu vor fi niciodată mai mult decât niște vise.

A trebuit să tragă adânc aer în piept și să se forțeze să intre pe internet și să rezerve un zbor și un loc de cazare. La urma urmei, își petrecuse ani de zile înconjurată de surorile ei mai mici, iar a călători singură într-un alt stat, unde nu cunoștea pe nimeni, era destul de îndrăzneț pentru ea.

Ceea ce nu știa era că această călătorie îi va schimba viața pentru totdeauna...

“Quando lhe achei

Me perdi

Quando vi você

Me apaixonei”¹

Chico César

Cuprins

[Rezumat](#)

[“Quando l’he achei](#)

[01](#)

[02](#)

[03](#)

[04](#)

[05](#)

[06](#)

[07](#)

[Nota autorului](#)

[Mai multe cărți de același autor:](#)

[Despre Autor](#)

[Notas](#)

Valentina și-a împachetat ultimele haine, a închis valiza și a oftat. Nu-i venea să creadă că, în sfârșit, pleca. Își petrecuse ani de zile visând, făcând planuri despre care nu credea că vor deveni realitate. Planuri pentru un timp doar a ei. Și, în sfârșit, se întâmpla.

A trebuit să tragă adânc aer în piept pentru a se forța să intre pe internet și să rezerve un zbor și un loc de cazare. La urma urmei, își petrecuse ani de zile înconjurată de surorile ei mai mici, care îi ocupau o mare parte din timpul ei, liber și nu numai. Să se decidă să călătorească într-un alt stat, unde nu cunoștea pe nimeni și unde ar fi fost propria ei companie timp de zece zile întregi, era destul de ieșit din comun pentru ea.

Ochii i s-au oprit pe rama foto de pe comodă și a zâmbit când a văzut poza părinților ei cu cele trei fete radiante: Valentina, Catarina și Sabrina. Toate păreau atât de fericite în acea fotografie. Nu știau că o tragedie avea să distrugă acea familie unită, pe care toată lumea o admira atât de mult.

Lacrimile au curs când și-a amintit de noaptea în care se trezise cu mirosul de arsură și cu strigătele părinților ei. Totul s-a întâmplat atât de repede și a fost atât de traumatizant, încât și-a blocat acea noapte din minte. Își amintea doar momentul în care, înconjurată de vecinii ei și îmbrățișându-și surorile, a văzut clădirea în care locuiau într-un cartier de lux din São Paulo fiind mistuită de flăcări, cu părinții ei înăuntru. După ce își scosese cele trei fiice, cei doi se întorseseră în casă. La scurt timp, a devenit clar că flăcările erau rezultatul unui scurtcircuit în apartamentul de alături. Ei încercau să își salveze vecinii. Dar nu s-au putut salva pe ei înșiși și le-au lăsat pe fetele de 17, 15 și 13 ani în grija bunicii maternă.

La scurt timp după ce a împlinit 18 ani, Valentina și surorile ei au experimentat din nou o pierdere când bunica lor, Dina, a murit, lăsând-o pe Valentina să se ocupe de surorile ei.

Ea terminase recent liceul și și-a asumat sarcina de a avea grijă de ele, dedicându-se cu ardoare acestei munci. A renunțat la petreceri, la iubiri și la tot

ceea ce făceau celelalte fete de vârsta ei pentru a se concentra pe îngrijirea surorilor ei mai mici. A înțeles că era datoria ei să păstreze familia pe care o lăsase unită și să se asigure că fetele aveau un viitor asigurat. Chiar dacă trebuia să piardă distracția, tinerețea și chiar un viitor al ei.

Acum, la 25 de ani, părea că munca ei cu surorile sale s-a terminat. Era mândră de tot ceea ce făcuse pentru ele. Catarina, care avea 23 de ani, era director de marketing la o mare multinațională. Câștiga un salariu bun, vorbea trei limbi străine și fusese promovată rapid datorită competenței și dedicării sale—ceva ce învățase de la sora ei mai mare. Sabrina, în vârstă de 21 de ani, era asistentă medicală recent calificată. Obținuse un post în secția de terapie intensivă pentru copii a unui spital privat și tocmai se logodise cu iubitul ei din adolescență.

Amândoi erau pe drumul cel bun în viață, iar ea știa că venise momentul să se concentreze asupra ei însăși. Să descopere ce formă va lua cariera ei sau ce ar trebui să facă cu viitorul ei. Cine știe? S-ar putea chiar să-și găsească un iubit! În timp ce fetele au crescut, ea le-a întreținut cu ajutorul asistenței financiare lunare pe care o primise după moartea părinților ei. La acestea se adăugau banii din asigurarea de viață și despăgubirile pe care le primiseră pentru incendiu. Cu ajutorul avocatului familiei, a reușit să investească banii și să creeze un fond în expansiune, care a fost împărțit între ele când Sabrina a împlinit 21 de ani. Avea o viață confortabilă, dar își dorea o profesie. Voia să-și găsească locul ei în lume, acum când surorile ei și-l găsiseră pe al lor.

Iar primul pas a fost să petreacă zece zile în Peninsula Maraú din Bahia, în nord-estul Braziliei.

— Dacă ai închis deja fermoarul valizei, atunci desfă-l.

Valentina a râs când a auzit vocea Catarinei. Sora ei a intrat în cameră încărcată cu diverse pungi de cumpărături.

— Ce sunt toate astea? Ai fost la cumpărături? a întrebat, în timp ce sora ei a început să scoată haine din sacoșe și să le așeze pe pat. Toate țesăturile colorate, cu modele, erau foarte diferite de hainele practice pe care le purta Valentina de obicei.

— Doar pentru că te-ai hotărât să mergi într-o stațiune care are loc doar pentru 58 de persoane care vor fi toate cupluri și tu vei fi ca o nucă în perete, nu înseamnă că te voi lăsa să fii ștearsă, i-a răspuns Cat, așa cum o știau toți, și

amândouă au râs.

— Nu fi prostuță! De unde știi că unul dintre ceilalți 57 de turiști nu va fi un burlac sexy?

— Socotesc că e mai probabil să fie un „tătic” cu bani, cu două prietene cu treizeci sau patruzeci de ani mai tinere decât el.

Ea s-a strâmbat și amândouă au râs. Cat a luat o rochie de mătase albastră, pictată manual, care se potrivea perfect cu părul blond al Valentinei.

— E frumoasă... a murmurat, simțind mătasea între degete, în timp ce Cat a deschis valiza și a scos toate hainele ei, înlocuindu-le cu cele noi. Hei, ce faci?

— Ai interdicție să iei cu tine toate hainele astea.

— Dar...

— Cat are dreptate, a spus Sabrina, intrând în dormitorul surorii sale cu și mai multe genți. Călătoria asta e începutul unei noi etape din viața ta. Ai avut grijă de noi multă vreme. E timpul să te răsfățăm și noi.

Valentina a pus rochia pe pat și și-a tras surorile într-o îmbrățișare de grup.

— Îmi veți lipsi atât de mult, a șoptit ea.

— Și tu nouă. Dar nu ai voie să folosești telefonul sau internetul. Vrem să profiți la maximum, a răspuns Sabrina, atingându-și sora pe nas cu arătătorul. Zâmbind, s-a dus la pat și a răsturnat ceea ce părea a fi tot felul de lenjerie și cămăși de noapte.

— Am verificat deja la hotel, a explicat Cat, începând să împacheteze din nou. Nu există semnal la telefon sau la internet. A făcut un mic dans și au râs toate.

— Nici măcar nu mă lași să văd ce haine iau cu mine în vacanță? a întrebat Valentina.

— Nu! au răspuns surorile ei la unison, iar Sabrina a arătat spre baie.

— Profită de timp pentru a face un duș și a te pregăti de călătorie. Am rezervat

Uber-ul pentru ora 11:30, a explicat ea. Astfel, vei ajunge la aeroport cu mult timp înainte de zborul de la ora 14:00.

— Vă iubesc, a spus Valentina. Mulțumesc pentru tot sprijinul vostru.

— Noi suntem cele care trebuie să-ți mulțumim pentru că ai avut grijă de noi, când ar fi fost mult mai ușor să-ți vezi de viața ta și să lași serviciile sociale să aibă grijă de noi, a răspuns Cat, cu un zâmbet pe față.

— Nu aș face niciodată asta! a exclamat ea, ducându-și mâna la inimă. Ura până și gândul că s-ar fi putut întâmpla așa ceva. Dacă ar fi fost mai tânără, toate trei ar fi putut fi luate în grijă și numai Dumnezeu știa ce s-ar fi întâmplat. Voi sunteți familia mea. Nu v-aș părăsi niciodată.

— Și acum, meriți o pauză de la toată pălăvrăgeala noastră neîntreruptă, a spus Sabrina, ca să destindă momentul, și au râs cu toții. Valentina a făcut ce i s-a spus și s-a dus să facă un duș pentru a începe să se pregătească pentru marea ei aventură.

După un zbor de două ore până la Ilhéus, Valentina a fost întâmpinată în aeroport de reprezentanta care urma să o ducă la stațiunea din Peninsula Maraú. Femeia ținea în mână o pancartă cu numele ei și i-a oferit un zâmbet mare și primitor atunci când s-a prezentat.

— Bine ați venit în Bahia! Eu sunt Lucia. Sper că șederea ta în Peninsula Maraú va fi una de neuitat!

— Bună, Lucia! Mulțumesc! a zâmbit Valentina. Abia aștept să văd totul.

— Astea sunt toate bagajele tale? a întrebat femeia, iar Valentina a dat din cap. Ești bine? Să mergem!

— Sigur, să mergem.

Valentina a urmat-o prin zona de sosiri, în timp ce fata trăgea valiza spre ieșire. Imediat ce au trecut de uși, Valentina a simțit soarele pe față. Era foarte cald. În timp ce mergeau pe trotuar spre mașină, și-a dat jos jacheta pe care o purtase în timpul zborului peste rochia albastră cu flori albe pe care o aleseseră surorile ei. A zâmbit, iubind clima aceea atât de diferită de cea cu care era obișnuită.

Pe măsură ce se apropiau de mașina neagră care se opriese cu luminile de urgență aprinse, ochii Valentinei s-au concentrat asupra bărbatului care se sprijinea de ușa pasagerului. Era îmbrăcat în pantaloni scurți și o cămașă albastră care avea exact aceeași nuanță ca rochia ei. Valentina a încercat să nu zâmbească atunci când și-a dat seama că părea că se asortau. În timp ce el era distras, citind ceva pe telefon, ea l-a privit mai atent. I-a observat trăsăturile puternice, barba și părul șaten ciufulit de briza ușoară. Era înalt, mult mai înalt decât ea, și în formă bună, cu mușchi în toate locurile potrivite. Nu putea să nege că era chipeș... Prea chipeș pentru a fi singur.

Simțind mișcare, Caio și-a ridicat ochii de pe ecranul telefonului, unde recitea pentru ultima oară articolul pe care îl trimisese editorului său. Știa că nu va avea internet în stațiune. Dacă voia să schimbe ceva în articolul științific pe care îl

scrisese despre viața marină din nordul Braziliei, unde își petrecuse ultimele șase luni, trebuia să o facă acum. A observat-o pe fata de la compania de turism venind spre el, dar toată atenția lui s-a fixat imediat pe zeița blondă de lângă ea.

Era timidă și și-a lăsat privirea în jos când și-a dat seama că el se uita la ea. Dar, chiar dacă știa că era nepoliticos, nu-și putea lua ochii de la ea. Cu părul ei lung dat pe spate într-o coadă de cal, putea vedea fiecare trăsătură a chipului ei frumos. Ochii căprui încadrați de genele lungi, nasul delicat și gura în formă de inimă. Pielea deschisă, aproape fără machiaj, părea că nu mai văzuse soarele de mult timp. Iar rochia albastră lejeră, cu flori albe, care se mula pe corpul ei, era elegantă și senzuală. Era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată și i se părea că se îndrepta spre același loc în care mergea și el.

— Caio, ea e Valentina, i-a prezentat-o Lucia, iar el i-a întins mâna, pe care ea a strâns-o. Caio, ea e Valentina. Vine cu noi în stațiune, a explicat ea și s-a întors spre Valentina. Caio e biolog și cercetează viața marină din regiune.

Ea i-a zâmbit, iar el s-a simțit ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. „Ce se întâmplă?” s-a întrebat el. Nu se mai simțise așa în fața unei fete din liceu. A încercat să îi întoarcă zâmbetul, dar nu era sigur că va reuși. Chiar putea cineva să-ți facă o asemenea impresie la prima vedere?

Valentina nu știa ce să facă. Acest tip superb o privea atât de intens, încât avea impresia că poate vedea în interiorul ei. „Își poate da seama că mi s-a părut că e sexy?” se întreba ea. Nu avusese decât un singur iubit, cu mult timp în urmă, înainte ca viața ei să fie dată peste cap. Își pierduse virginitatea cu el și, pe atunci, crezuse că îl iubește. Dar când viața ei s-a schimbat, întâlnirile au trebuit să facă loc altor priorități. Nu era o mironosiță. Aprecia frumusețea masculină și simțea dorință, la fel ca orice altă fată de vârsta ei. Era doar neexperimentată, deoarece, spre deosebire de alte fete de vârsta ei, a trebuit să pună această parte a vieții în așteptare pentru o vreme.

— Bună! a spus ea, simțind forța mâinii lui, care a ținut-o pe a ei mai mult timp decât se așteptase. Mă bucur să te cunosc, Caio.

El a clipit de câteva ori, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis, și a zâmbit, ceea ce l-a făcut și mai chipeș.

— Da... Plăcerea e numai a mea.

Râzând la o glumă intimă, Lucia a deschis ușa din spate a mașinii, ca să poată urca amândoi.

— Mergem? a întrebat reprezentanta, iar cei doi au dat din cap, îndepărtându-se în sfârșit unul de celălalt.

*

Se gândea că vor merge la Maraú cu mașina, ceea ce o făcea să se simtă incomod, pentru că nu știa cum se va descurca cu prezența acestui tip pe bancheta din spate, lângă ea, ore în șir. Așa că a fost surprinsă când, la scurt timp după ce au pornit la drum, au oprit într-o parcare.

— Ce s-a întâmplat? De ce ne-am oprit? a întrebat ea, surprinsă.

— Mergem pe apă, a spus el cu voce joasă, accentul ritmat pe care ea nu-l putea identifica făcându-i corpul să vibreze.

Ea a râs, nervoasă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Mergem la Marau cu barca. E o călătorie incredibilă, a răspuns el, ajutând-o să coboare din mașină. Mai ales pentru un începător.

Ea și-a dat ochii peste cap și a râs și mai mult. Era un râs adevărat, nu una dintre acele chicoteli false pe care le vedea de obicei când cineva flirta cu el.

— De unde știi că sunt începătoare? a întrebat pe un ton provocator.

— Îmi dau seama, pur și simplu. După expresia ta când te uita pe geamul mașinii, după pielea aceea deschisă care pare că nu a văzut soarele de mult timp, după surpriza ta când am oprit...

Vocea lui s-a întrerupt când și-a ridicat ochii și s-a uitat în ai ei. De atât de aproape, a putut vedea că ochii ei erau de o nuanță maro-deschis, foarte deschis,

aproape verde. Era atât de vrăjit, încât abia când a auzit vocea Luciei și-a dat seama că își aplecase fața spre cea a Valentinei, ca și cum ar fi vrut să o sărute.

— Doamne, trebuie să creadă că sunt atât de ciudat! s-a muștră singur, îndepărtându-se de ea.

Când Caio a făcut un pas înapoi, Valentina a respirat adânc. Tremura și era confuză. Pentru o clipă, crezuse că el avea de gând să o sărute și, în secunda următoare, se îndepărtase de parcă nu ar fi suportat să o atingă.

„Cred că am fost singură prea mult timp” s-a gândit ea. „Văd un chip drăguț și mă gândesc imediat că e interesat de mine, așa, pur și simplu. E o prostie!”

*

Valentina nu mai fusese niciodată pe o barcă și îi plăcea să fie în largul mării. Stând la pupa, pierdută în gândurile ei, nu l-a observat pe Caio venind spre ea. A sărit când s-a așezat lângă ea.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să te sperii, a spus el, iar ea a zâmbit.

— Nu-i nimic, eram în lumea mea...

— Te gândeai la... a îndemnat-o el, iar ea a râs.

— La viață... Ea a râs din nou. Asta a fost un clișeu, îi pare rău.

A fost râsul lui să râdă.

— Spune-mi mai multe, frumoaso. Ochii ei s-au mărit puțin la complimentul lui.

— Oh, nimic... Ea a oftat. Nu mi-am dat seama niciodată cât de frumoasă e marea și nici nu am apreciat enormitatea ei...

— N-ai mai văzut niciodată marea? a întrebat el, iar ea a clătinat din cap.

— Nu. E prima dată când călătoresc. Ea s-a uitat înapoi spre mare. Acolo de

unde vin eu, nu există mare.

— Serios? De unde ești tu?

— São Paulo, și tu?

— Itacaré.

— Asta e aici, în Bahia, nu?

— Da, a zâmbit el. Acolo locuiesc aproximativ 29.000 de oameni, iar plajele sunt frumoase.

— Uau, trebuie să fie atât de liniștit.... Total diferit de São Paulo, cu peste 12 milioane de oameni.

— Absolut.

— Și încă mai locuiești acolo?

— Nu... Călătoresc mult pentru muncă, dar baza mea e în Salvador, chiar dacă nu petrec prea mult timp acolo. Ea a dat din cap. Te întâlnești cu prieteni în Marau? a întrebat Caio, vrând să știe dacă o aștepta cineva.

— Nu. Am venit singură, în vacanță.

— Într-o stațiune preferată de cei care merg în luna de miere?

Ea a râs.

— Vorbești ca sora mea. A spus că m-aș simți ca nuca în petere.

Caio a privit-o, fermecat. Era cu atât mai frumoasă când zâmbea.

— Sora ta are dreptate. Slavă Domnului că merg și eu și te pot salva de la grozăvia de a fi a treia roată în paradis, înconjurată de cupluri!

Valentina a ridicat o sprânceană.

— Cum să mă salvezi? De altfel, de ce te duci acolo?

— Fac un studiu despre viața marină din zonă. Sunt biolog, iar stațiunea mă angajează din când în când pentru a mă ajuta cu probleme de protecție a mediului.

Ea s-a uitat la el și și-a îngustat ochii împotriva soarelui, strâmbându-și nasul, care începea să se înroșească.

— Va trebui să folosești multă cremă de soare, frumoaso. El a clipit. Și o pălărie. Pielea ta e foarte sensibilă, iar soarele e puternic pe aici.

— Pălărie? La naiba, știam că am uitat ceva...

El s-a uitat în jur înainte de a răspunde.

— Din fericire, suntem aproape de destinație. La hotel, există un magazin de suveniruri și unul de haine... Ar trebui să ne întâlnim acolo.

— Noi doi? Ea a ridicat o sprânceană cu o expresie obraznică.

— Bineînțeles, eu sunt cel care te va salva de la a fi o nucă în perete. Râsetele lor s-au stins, dar au continuat să se privească unul pe celălalt, înconjurați de vibrații, până când sunetul motorului a dispărut și și-au dat seama că se opriseră la un chei.

— Cred că... Ea și-a umezit buzele în timp ce el o privea. Am ajuns...

El a privit-o din nou, în tăcere, până când a murmurat:

— Am sosit...

Apoi, Caio a clătinat din cap și s-a ridicat, dându-i mâna.

— Ești gata pentru cea mai frumoasă vacanță din viața ta?

Ea și-a pus mâna în mâna lui, a zâmbit și a dat din cap.

— Gata. Cel puțin, așa cred... s-a gândit ea, în timp ce el o conducea afară din barcă.

Valentina a intrat în cabana în care urma să stea și a tresărit. Era uluitoare. La recepție, îi spusese că fiecare cameră era inspirată de un loc exotic, iar al ei era Indonezia. Asta a făcut-o să suspine, pentru că era un loc pe care dorea neapărat să îl viziteze. S-a plimbat prin spațiul de locuit, admirând decorul, apoi a trecut în dormitor. Petale de trandafiri erau împrăștiate pe patul mare cu baldachin. Cu un zâmbet pe buze, și-a trecut mâna peste cearșafurile din bumbac egiptean, simțind cât de moi erau. Când s-a întors, a văzut că vizavi de pat se afla o pereche de uși de sticlă care dădeau spre o terasă cu vedere la mare.

Ținându-se de balustrada care împrejmua puntea, protejată de pălăria pe care Caio insistase să i-o cumpere de la magazin, Valentina a privit peisajul din jurul ei. Soarele apunea la orizont și se gândea că nu fusese niciodată într-un loc mai frumos. Era atât de fericită să fie acolo și să vadă cu ochii ei împrejurimile uluitoare.

Zâmbind în continuare, s-a întors înapoi, și-a dat jos pălăria și a început să desfacă valiza pe care unul dintre angajații stațiunii o adusese la cabană pentru ea. Era pentru prima dată când verifica ce îi împachetaseră surorile ei și a fost surprinsă când a văzut hainele. Toate erau strălucitoare, colorate și feminine. Ar fi mers chiar până la a spune că erau sexy. Erau total diferite de ceea ce purta de obicei, la fel ca rochia albastră cu care călătorise. Dar era dispusă să fie îndrăzneată. Să-și ducă viața pe un alt drum, începând cu acea călătorie.

Nu știa ce se va întâmpla când se va întoarce acasă. Trebuia să-și dea seama ce să facă cu viața ei. Cine știe? Poate că ar fi început un program de studii la universitate? Nu avea experiență în nimic în afară de a avea grijă de surorile ei, dar o diplomă i-ar putea deschide uși.

Un ciocănit a surprins-o. S-a uitat la ceasul digital de pe noptieră. Era aproape ora 19:00! Nu-și dăduse seama că era atât de târziu. S-a dus în hol și a deschis ușa, găsindu-l pe Caio de partea cealaltă.

Când a văzut-o, a zâmbit. Purta în continuare aceleași haine, cu părul dezordonat și cu nasul puțin mai roșu decât înainte, dar tot frumoasă arăta. Privirea ei

confuză era adorabilă, la fel ca felul în care a zâmbit când l-a recunoscut.

— Este un moment nepotrivit? a întrebat el.

— Nu... tocmai despachetam.

— Am venit să te întreb dacă ai vrea să ieși cina... ăăă... cu mine, a spus el, neștiind cum să-și controleze mișcările mâinilor.

Confuz, Caio s-a întrebat ce se întâmpla cu el. Nu era un tip timid. Era singur și nu avea niciodată o problemă în a flirta cu fetele de care era interesat. Dar, cu Valentina, era altceva. Avea o reacție fizică la ea. Stomacul îi era tot numai noduri și creierul i se topise.

— Am pierdut complet noțiunea timpului... Chiar ți-e foame? Te deranjează să aștepti puțin până mă pregătesc?

— Bineînțeles că nu! Ce zici de asta? Te las să te pregătești și ne întâlnim la restaurantul hotelului în... o oră? Ea a dat din cap cu un zâmbet. E suficient timp?

— Categoric. Mulțumesc foarte mult, Caio!

El a clipit și, înainte de a se îndrepta spre cabana lui, a spus:

— Plăcerea este a mea.

*

Ea a întârziat. Era în regulă, pentru că erau doar trei minute, se gândi Caio. Dar, totuși, întârziase. Așezat la barul restaurantului, a luat o înghițitură din cocktailul albastru cu vodcă și Curaçao Blue pe care i-l servise barmanul. Se simțea neliniștit, anxios chiar, ceea ce îl făcea să se simtă nelalocul său. Întotdeauna era atât de calm și de relaxat. Prietenii lui spuneau că era imperturbabil și că întotdeauna apelau la el atunci când aveau nevoie de ajutor.

Firea lui senină și optimistă avea mult de-a face cu felul în care trăise încă din copilărie, înconjurat de animale de toate felurile. Meseria lui necesita răbdare. Putea petrece luni întregi făcând studii și observând comportamentul animalelor marine pentru a finaliza un proiect, așa că trebuia să fie disciplinat și calm. Să simtă această chimie intensă, pe care nu o mai simțise niciodată, cu o femeie pe care o cunoscuse cu cinci secunde în urmă, era de neînțeles pentru el.

— Oh, mamă! a murmurat barmanul, pe care îl cunoștea deja din alte vizite ale sale în stațiune. A fluierat încet și și-a pus mâna peste inimă. Asta e, vino la tati...

Caio și-a luat ochii de la băutura sa și a urmat privirea tânărului barman. Se simțea ca și cum ar fi primit un pumn în stomac, din nou. Când a văzut-o pe Valentina stând în picioare la intrarea în restaurant, căutând în jurul ei pe cineva, pe el, s-a ridicat repede. A luat băutura și, înainte de a se îndrepta spre ea, s-a întors spre barman și l-a arătat cu degetul.

— Dă-ți ochii peste cap, amice, i-a spus cu vocea lui cea mai serioasă.

Barmanul a râs și a ridicat din umeri, recunoscându-se învins.

Caio s-a întors și s-a îndreptat spre Valentina, care stătea stânjenită la ușă, căutându-l cu privirea. Când ochii lor s-au întâlnit, cei căprui și calzi ai ei făcându-i să strălucească pe cei albaștri ai lui, Caio a simțit din nou acea strângere ciudată în piept, dar nu s-a oprit. Forța invizibilă care îl atrăgea spre ea era înfricoșătoare, dar irezistibilă.

Când a fost față în față cu ea, Valentina a zâmbit. Era anxioasă, îi transpirau palmele. Întârziase, lucru pe care îl ura. Dar probase mai multe ținute înainte de a se decide să ia rochia corai cu flori delicate pictate manual. Își spusese că era doar o cină cu cineva nou, dar simțea, de asemenea, că trebuie să arate bine. Această vanitate era ceva nou pentru ea, deoarece nu fusese niciodată preocupată în mod deosebit de aspectul ei sau de hainele la modă.

„Poate că magia acestui loc își face efectul” se gândea ea. Aceași magie care o făcea să tresară de fiecare dată când vedea chipul chipeș al lui Caio.

— Bună, a murmurat ea, rupând tăcerea dintre ei.

— Bună, a murmurat și el, zâmbind. Arăți minunat.

Ea s-a uitat în jos la rochia pe care o purta și a zâmbit, uitându-se din nou la el.

— Ești gata pentru cină?

Ea a dat din cap, iar el i-a întins mâna pentru a o ghida înainte, spre masa din colț pe care șeful de sală o rezervase pentru ei. Restaurantul era mic și intim, păstrând atmosfera exclusivistă și paradisiacă a insulei. Lumina era difuză, cu lumânări care pâlpâiau pe mese și flori colorate. Pereții erau toți din sticlă, oferind vederi panoramice. El ceruse masa înconjurată de mare, care avea o priveliște unică și care ar fi fost de neuitat pentru o fată care nu mai fusese niciodată la plajă.

— Ți place aici? a întrebat, după ce s-au instalat și au comandat.

— Îmi place foarte mult, chiar dacă nu am explorat încă...

— Peninsula e frumoasă. Și sunt atât de multe lucruri distractive de făcut în afară de a te bucura de plajă.

— Ce ai sugera?

— Păi... Snorkeling, scufundări, înot în piscinele naturale, descoperirea peninsulei pe bicicletă... Sunt atât de multe lucruri incredibile de făcut pe aici...

Ea a zâmbit, cu ochii strălucind, gândindu-se la cât de multă distracție o așteaptă. Paharele de vin alb fuseseră servite, împreună cu farfuriile cu fructe de mare pe care le comandaseră, când Caio a spus:

— Pot să-ți pun o întrebare?

Cu furculița la jumătatea drumului spre gură, Valentina a ridicat ochii, a zâmbit și a pus-o înapoi în farfurie.

— Bineînțeles.

— Ce caută o fată ca tine aici, singură?

Ea a ridicat o sprânceană, confuză.

— Ce vrei să spui prin „o fată ca mine”?

— Te rog să nu o iei în mod greșit... Pur și simplu, nu e genul de excursie pe care turiștii tind să o facă singuri. Și tu ești frumoasă. E greu să-ți imaginezi că o fată superbă ca tine nu are unul, sau mai mulți tipi îndrăgostiți de ea.

Ea a înclinat capul, părând adorabilă, ceea ce l-a făcut să zâmbească.

— Și eu am crezut același lucru despre tine când te-am văzut mai devreme, a murmurat ea și, când și-a dat seama că-și spusese gândurile cu voce tare, și-a dat ochii peste cap și și-a dus mâna la gură.

— Se pare că mi-am lăsat filtrul de comentarii jenante în São Paulo.

Caio a zâmbit și mai larg și a râs.

— E bine de știut că gândim la fel. A luat o înghițitură de vin și a așezat paharul înapoi pe masă. Am vrut doar să înțeleg... Să te cunosc mai bine.

Valentina a dat din cap, a luat și ea o înghițitură ca și cum și-ar fi adunat curajul și, inspirată de magia nopții, și-a deschis inima. Ceea ce era surprinzător, căci nu era genul de persoană care se deschidea de obicei în fața oricui.

— Sună ciudat dacă spun că aici începe viața mea? Viața mea adevărată? A clătinat din cap. La 17 ani, mi-am lăsat deoparte visele și ambițiile pentru viitor pentru a avea grijă de surorile mele. Și acum că și-au pus viața pe drumul cel bun, am decis că e momentul meu să încep să trăiesc. Dintr-un impuls, am cumpărat biletul, am rezervat hotelul și iată-mă aici!

Ochii lui Caio erau plini de admirație pentru curajul ei. Știa că nu era ușor să-ți schimbi viața atunci când aceasta era deja stabilită, din proprie experiență. Să-și părăsească orașul natal și să înfrunte lumea pentru a-și putea îndeplini visul și a lucra ca biolog marin a fost cea mai dificilă decizie pe care a luat-o vreodată. Și asta în condițiile în care a făcut-o de tânăr, când nimic nu pare a fi prea dificil pentru un băiat care se crede invincibil. Nu știa dacă acum, ca adult, va avea curajul să lase în urmă tot ceea ce construise, orice ar fi fost, pentru a pleca în căutarea destinului său.

În timp ce mâncau acea cină delicioasă, discutau atât de armonios, încât părea că sunt prieteni vechi. Ea a vorbit despre surorile ei. El a vorbit despre familia lui, care era încă în Itacaré. Ea i-a spus că nu știa ce carieră ar trebui să urmeze. El i-a povestit despre munca lui și despre dragostea lui pentru animale. Au continuat

să vorbească pe parcursul cinei, desertului și cafelei.

Nu și-au dat seama cât de târziu era până când nu a fost ora închiderii. Caio i-a făcut semn chelnerului să îi treacă în contul lui, în timp ce ea a protestat, spunând că vrea să contribuie.

— Nu e corect. Dacă aş fi fost singură...

El a întrerupt-o.

— Dar nu ai fost cu mine, aş fi avut o seară atât de plictisitoare!

Ea a râs.

— Mă îndoiesc de asta. Sunt sigură că ai fi fost cu una dintre multele fete care trebuie să fie moarte după tine, a spus ea, în timp ce urmau poteca de pietricele spre plajă.

A fost rândul lui Caio să râdă.

— Uiți că ne aflăm într-o stațiune populară pentru cei aflați în luna de miere. Probabil că suntem singurele persoane singure care au venit aici pentru a juca rolul de a treia roată la căruța unor porumbei îndrăgostiți.

Au continuat să vorbească în timp ce se plimbau pe plaja de nisip, desculți. Caio a spus că nu a mai ieșit cu nimeni în mod serios de mai bine de un an, când ultima lui iubită, biolog ca el, s-a îndrăgostit la prima vedere de un bărbat pe care îl cunoscuse într-una dintre călătoriile sale.

— Crezi în asta? a întrebat-o el când se îndreptau spre cabana ei.

— În ce? Dragoste la prima vedere? Valentina și-a simțit inima bătându-i în piept în timp ce rostea aceste cuvinte.

— Nu ți se pare ciudat? Cum e posibil să te îndrăgostești de cineva pe care nu-l cunoști, de cineva pe care nu l-ai mai văzut niciodată? Doar uitându-te la el?

— Odată, am citit că dragostea la prima vedere înseamnă două perechi de ochi care se întâlnesc și două suflete care se unesc, făcând ca timpul să se oprească în loc. Nu poți nega că nu e poetic. E romantic. Foarte romantic.

Au rămas o vreme în tăcere.

— Nu am trăit niciodată una dintre aceste povești de dragoste, a spus Valentina. Nu am simțit niciodată acel tip de dragoste arzătoare care îți taie respirația, a continuat ea, simțind o ciudată îngreunare a respirației în timp ce îl privea pe Caio. Poate că nu sunt decât niște trucuri pe care mintea noastră încearcă să ni le joace.

Privind drept înainte la marea calmă din fața lui, Caio a fost de acord.

— Nici eu. Mă întreb dacă nu cumva conceptul acelei iubiri arzătoare nu e idealist, nerealist... Mi se pare mai credibil faptul că e vorba de atracție, nu de dragoste, ceea ce le taie respirația oamenilor.

— Poate... Valentina a murmurat. Nu am mai ieșit cu nimeni de atât de mult timp, încât nu pot spune cu adevărat... Știu doar că, de când eram adolescentă, nu am simțit niciodată acea flacăra.

Caio s-a oprit brusc.

— Adolescentă? Vrei să cred că nu ai mai ieșit cu nimeni de când erai adolescentă?

Ea a râs.

— Eram prea ocupată să am grijă de două fete care depindeau total de mine pentru orice.

El încă se uita la ea, confuz. Dar când îl privea așa, nu se putea gândi decât să o sărute. Atracție. Știa cum să se descurce cu asta.

— A fost foarte generos din partea ta să renunți la tot pentru ele.

— Ele au fost totul pentru mine și încă sunt.

Au continuat să vorbească până când au ajuns la cabana ei.

— Am avut o seară minunată.

— Și mie mi-a plăcut, a răspuns Caio.

Nu-și puteau lua ochii unul de la celălalt. În întunericul nopții, luminați doar de stelele de pe cer și de lumina intimă și blândă a stațiunii, Caio și Valentina erau mistuiți de pasiune, dorință și nevoie. Ochii lor s-au concentrat pe buzele celuilalt. Erau aproape unul de celălalt, mai aproape decât era strict potrivit pentru doi oameni care practic tocmai ce se cunoscuseră. Ea și-a lins buza de jos, iar el i-a urmărit mișcarea cu privirea, lăsându-și propriile buze să se despartă.

Valentina a spus:

— Am o regulă de trei întâlniri. Și imediat și-a dat un șut în fund, realizând încă o dată că nu putea controla lucrurile pe care le spunea în preajma lui.

Caio a părut brusc amuzat.

— Trei întâlniri?

— Da, a spus ea, înainte de sărut... Și alte lucruri.

El a râs.

— Destul de corect. Și-a înclinat capul spre dreapta, zâmbind. Cred că mă pot descurca cu asta...

Ea și-a mușcat buza și a râs.

— Mă simt ca și cum m-aș fi întors în liceu, a lăsat să scape Valentina, iar el a râs.

— Te-ar ajuta dacă ți-aș spune că mă simt la fel?

Ea a dat din cap, simțind cum i se înroșește fața.

— Bine, frumoaso. Cred că e mai bine să plec, înainte să încerc să încalc regula celor trei întâlniri.

Valentina a dat din nou din cap.

— Îți mulțumesc pentru seara asta!

— Și eu. M-am simțit foarte bine.

Caio i-a luat mâna, simțind căldura palmei ei răspândindu-se încet în tot corpul lui. Era moale. Atât de moale, încât voia să o atingă peste tot, ca să descopere dacă toată pielea ei era la fel. Înainte de a face ceva ce ar fi regretat, cum ar fi să o tragă într-un sărut intens și pasional, s-a aplecat și și-a lipit ușor buzele de mâna ei. Îndreptându-se din nou, a zâmbit, i-a dat drumul cu reticență la mână, i-a făcut cu ochiul și s-a întors să plece.

Făcuse câțiva pași în direcția cabanei sale, de cealaltă parte a terenului de tenis, când și-a auzit numele.

— Caio? L-a strigat ea, iar el s-a întors.

— Da?

Valentina s-a uitat la el, simțind cum vârtejul o mătură. Habar nu avea ce-i făcea, dar voia să simtă. Voia să arunce prudența în vânt și să profite la maximum de tot ceea ce pierduse asumându-și responsabilitatea pentru surorile ei la o vârstă atât de fragedă.

— Știi care este partea bună când îți faci propriile reguli? a spus ea cu un zâmbet obraznic, ceea ce l-a făcut să râdă în timp ce dădea din cap. Poți să le încalci oricând vrei.

Și, dintr-un impuls, a renunțat la sandalele pe care le ținea în mână, a alergat în brațele lui și a simțit cum ambele corpuri ale lor se cutremură când buzele li s-au atins pentru prima dată.

A doua zi dimineață, Valentina se sprijinea de balustrada din jurul punții cu o ceașcă de cafea aburindă în mâini, când a auzit o bătaie puternică în ușă.

Tocmai se trezise, după ce dormise prost din cauza gândurilor la Caio și la sărutările lui. Părul ei era încă dezordonat, răsturnat pe umeri și băgat în halatul alb și moale primit de la hotel.

S-a întrebat cine putea fi atât de devreme, dar și-a imaginat că ar fi fost același tip care o ținuse trează toată noaptea. Cu un zâmbet pe buze, a traversat cabana și s-a îndreptat spre ușă. Dar când a deschis-o, a văzut o fată cu părul negru tras în coadă de cal, purtând uniforma stațiunii. Sarah, conform numelui imprimat cu auriu pe o mică insignă neagră, i-a zâmbit larg când o văzu.

— Bună dimineața, a spus ea. Îmi pare rău că vă deranjez atât de devreme—nu era nici măcar 8 dimineața—dar am un bilet pentru dumneavoastră.

I-a întins Valentinei un plic mic.

— Oh, mulțumesc!

— Cu plăcere, a răspuns fata. A zâmbit din nou, s-a scuzat și a plecat.

Valentina a închis ușa, simțindu-se curioasă și anxioasă. S-a dus pe canapea, s-a așezat confortabil, cu piciorul stâng îndoit sub ea, și a deschis plicul, scoțând o felicitare albă cu un zâmbet desenat pe ea.

Primul lucru pe care l-a văzut a fost semnătura, ceea ce a făcut-o imediat să rânjească. Și-a trecut un deget peste hârtia groasă, observând scrisul puternic, în același timp muștrându-se pentru că nu-și putea controla emoția.

— Încetează! Și-a spus cu voce tare. Te porți ca o adolescentă de 17 ani, nu ca o femeie de 25.

Aceste cuvinte au făcut-o să se gândească la faptul că trecuse mult timp de când nu mai simțise așa ceva pentru un membru al sexului opus. Acea senzație de frig

în stomac, inima care îi bătea cu putere și cât de fericită era datorită biletului erau senzații pe care le uitase de atât de mult timp, încât a simțit brusc cum i se strânge pieptul. S-a gândit la toate experiențele pe care le pierduse în viață din cauza a ceea ce se întâmplase.

A respirat adânc, încercând să-și păstreze calmul. Ceea ce se întâmplase era în trecut și acum nu era momentul să sufere pentru asta. Avea ceva ce trebuia făcut și era sigură că mama ei, oriunde s-ar fi aflat, nu ar fi vrut ca ea să-și petreacă viața resemnată. Știa că ceea ce își doreau cel mai mult părinții ei era ca ea și surorile ei să fie fericite și era pregătită să profite la maximum de momentele de fericire pe care i le oferea viața.

A citit biletul. Cuvintele i-au pus un zâmbet pe față, la fel ca însuși Caio.

Bună dimineața, frumoaso.

Prima ta aventură te așteaptă. Ești gata?

Ne întâlnim în douăzeci de minute în fața stațiunii. Îmbracă-te pentru a te uda.

Să nu întârzii, prietenii noștri nu ne vor aștepta.

Caio X

Entuziasmată, Valentina a fugit în camera ei. Cu o seară înainte, după ce Caio o părăsise la cabană cu un ultim sărut, se simțea prea agitată ca să despacheteze. Se hotărâse să le lase totul pentru dimineață, dar acum putea să aștepte până mai târziu.

A luat din valiză o pungă cu câțiva bikini în ea—toți foarte diferiți de simplul costum de baie pe care îl împachetase ea. A ales unul cu model mov, care avea un caftan asortat. Și-a aplicat crema de protecție solară de factor 50 pe față și pe corp și și-a pus pălăria de paie cu boruri largi. A pus crema de protecție solară, poșeta și un prosop în geanta de plajă și s-a uitat în oglindă, mulțumită de reflexia ei. Trebuia să recunoască faptul că faptul că le lăsase pe surorile ei să îi reîmpacheteze geanta fusese o idee excelentă.

Nerăbdătoare să afle ce plănuise Caio pentru acea zi, a părăsit cabana cu zâmbetul pe buze.

Caio era neliniștit, plimbându-se înainte și înapoi la recepție. Se întreba ce naiba se întâmpla cu el. Era acolo pentru muncă. Cercetarea era centrul vieții sale.

Nu era ca și cum ar fi avut o zi de lucru prestabilită de care să se țină. În calitate de consultant independent, el furniza un serviciu—în acest caz, analiza inițiativele de protecție a mediului pentru viața marină din regiune, puse în aplicare de stațiune. În mod normal, era entuziasmat să se apuce de treabă imediat ce ajungea. Dar iată-l acolo, lăsând munca deoparte pentru a merge să se distreze cu o fată. O turistă care locuia la o distanță imensă de el și pe care probabil că nu o va mai vedea niciodată după ce va pleca. Dar numai gândul că nu o va mai vedea după nouă zile îi făcea inima să se tulbure.

Nu putea să nege că era confuz. Chiar dacă nu voia să se implice cu nimeni, nu se putea abține să nu se gândească la ea. Noaptea de dinainte îl zguduise până în măduva oaselor. Când i-a alergat în brațe și l-a sărutat, parcă așteptase acel moment toată viața lui fără să știe. Buzele ei se potriveau perfect cu ale lui, iar când și-a pus brațele în jurul ei, nu a mai vrut să-i dea drumul niciodată.

Iar când noaptea s-a încheiat, după ce s-au pierdut în sărutările celuilalt pentru mult timp, el s-a întors la cabana lui cu sentimentul că ea i-a schimbat viața pentru totdeauna. Încă nu înțelegea cum se putea întâmpla asta.

Când s-a trezit, înainte de a-și pune ordine în gânduri, Caio a folosit telefonul pentru a organiza o aventură care era sigur că i-ar fi plăcut. Abia aștepta să-i vadă reacția. Dar, după două cani de cafea neagră și după ce a rememorat evenimentele din noaptea precedentă, se îndoia de tot ce simțise. Oare chiar simțise ceva sau se afla sub influența magiei Peninsulei? Nu era o coincidență faptul că locul acela era un paradis pentru cei aflați în luna de miere. Frumusețea idilică era un instrument puternic de seducție. Era atras de ea, asta era tot. Era o femeie frumoasă, inteligentă și interesantă. Și asta era tot. Fără îndoială, exagera ceea ce se întâmplase între ei.

O mișcare la intrare i-a atras atenția. A întors capul, iar când ochii lui i-au întâlnit pe a ei, a simțit cum bătăile inimii i se accelerează. Putea o simplă atracție să aibă cu adevărat un asemenea efect? Nu știa. Dar când ea a zâmbit timid, cu o strălucire de fericire în ochi, el s-a simțit ca și cum ar fi fost împușcat direct în inimă. În acel moment, tot corpul lui a răspuns la viziunea frumoasei tinere în mov. Stomacul lui se simțea ca și cum s-ar fi înnodat, inima îi bătea repede și îi era greu să respire. Ar fi spus că acea explozie de sentimente din interiorul lui era oribilă dacă nu ar fi fost atât de fericit să o vadă. Mulțumirea de prezența ei, ușurarea de a o revedea, recunoștința că îi acceptase invitația și fericirea pură de a fi cu ea compensau toată confuzia. Era ca și cum ar fi avut un atac de cord, dar într-un sens bun.

Valentina s-a apropiat de Caio. A zâmbit și mai larg, iar ochii lui de un albastru închis au strălucit și mai tare când s-a apropiat de el. Fără să se gândească la ceea ce făcea, s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat ușor. Brațele lui au înconjurat-o și a tras-o spre el, adâncind sărutul.

— Hei, a murmurat ea când au întrerupt sărutul și s-au privit unul pe celălalt.

Caio a zâmbit, puțin zguduit de sărut.

— Bună, ești gata pentru o aventură?

Ea a dat din cap.

— Unde mergem? A întrebat ea, curioasă.

El i-a făcut cu ochiul și a schimbat subiectul.

— Ai luat micul-dejun?

Ea a clătinat din cap.

— Dar nu mi-e foame, am băut o cafea înainte de a ieși.

— Minunat. Ești gata de plecare?

— Da! A răspuns ea și, într-un gest care părea firesc, și-au împletit degetele, cu mâna ei în a lui, și au plecat spre plajă.

— Nu-mi vine să cred câți pești colorați am văzut! a spus Valentina cu multă animație în timp ce lua micul-dejun pe barcă, după ce petrecuseră mult timp în apă, făcând snorkeling.

— E incredibil acolo jos, nu-i așa? a întrebat Caio în timp ce lua o înghițitură de suc de portocale, bucuros că ea se simțea atât de bine.

— Cred că a fost cea mai de neuitat experiență pe care am trăit-o vreodată. Ești atât de norocos că poți vedea toate astea de aproape tot timpul.

S-a aplecat spre ea pentru a-i trece o șuviță de păr după ureche și a-i mângâia obrazul cu degetul mare.

— Cea mai de neuitat, nu-i așa? Va trebui să lucrez la jocul meu de sărutări.

Așa cum se aștepta, ea a râs și s-a aplecat spre mâna lui, bucurându-se de mângâierea delicată. El a sărutat-o pe frunte și s-a așezat înapoi pe scaun.

— Ai dreptate, a spus el, reluând conversația. Mă simt atât de norocos că pot face ceea ce fac. Știu că e rar să poți face ceea ce îți place. Cu atât mai mult în zona mea.

— E o carieră dificilă? a întrebat ea, interesată.

— Am o mulțime de prieteni cu diplome în biologie. Unii dintre ei au renunțat și au urmat alte căi, au intrat în alte domenii. Oameni cu calificări deosebite care nu au avut șansa să facă ceea ce fac eu. Cei mai mulți dintre cei care au rămas în zona mea au ajuns să predea... Ceea ce nu e rău, desigur, dar nu e pentru mine. Îmi place asta... Să fiu în contact direct cu natura. Ajutând companiile care mă angajează, în principal marile stațiuni din zone protejate ca asta, să se asigure că afacerile lor respectă mediul înconjurător.

— Se vede că-ți place ceea ce faci. Și e fascinant. Nu m-am gândit niciodată că voi face așa ceva... Și nu cred că aș fi făcut vreodată așa ceva dacă nu erai tu

aici.

Ochii lor s-au întâlnit din nou.

— Noroc că am fost prin preajmă... a spus el, iar ea a zâmbit. Să fac asta și să împart puțin din lumea mea cu tine va intra și pe lista mea de lucruri de neuitat.

El s-a aplecat din nou și s-a oprit la câțiva centimetri de buzele ei. Trăgându-și ochii de la ai lui, ea a urmărit mișcarea limbii lui în timp ce își umezea buza inferioară.

— Ce altceva mai ai pe acea listă de lucruri de neuitat? a întrebat ea cu un zâmbet, pe care el i l-a întors.

— Să te sărut pe tine e în fruntea listei, a spus Caio și s-a apropiat și mai mult. În momentul în care buzele lui s-au întâlnit cu ale ei, și-a dat seama că era total adevărat.

Valentina a privit în jurul zonei deschise a restaurantului, care dădea o petrecere pentru oaspeți, și a zâmbit când a văzut cuplurile îmbrățișate de pe ringul de dans. Era o noapte frumoasă, cu un cer senin, plin de stele care străluceau în întuneric. Briza ușoară îi ciufulise părul, făcând-o să se gândească la cum se schimbase de când ajunsese: mai vâscos și chiar mai îngălbenit de soare. Caio glumea că arăta ca o adevărată fată de plajă, roșeața pielii ei fiind înlocuită de un bronz auriu.

Înfășurându-și o șuviță de păr în jurul degetului, și-a amintit că mai erau doar patru zile până să plece acasă și a simțit cum i se strânge inima. Își dorea ca acel scurt moment să dureze pentru totdeauna.

Și-au petrecut fiecare zi împreună. Făceau scufundări, navigau, vizitau plajele vecine și se relaxau la soare. Dar, mai mult decât atât, vorbeau. Foarte mult. Caio părea să fie dornic să afle mai multe despre ea. Ea credea că este doar o persoană obișnuită, dar el o trata ca și cum ar fi fost cea mai incredibilă fată din univers. Ea, la rândul ei, voia să afle tot ce putea despre acest tip care o fermeca.

Fermecată. Da, asta era. Asta era ceea ce simțea pentru el.

De la primul lor sărut, Valentina crezuse că toate sentimentele confuze și intense vor dispărea odată cu trecerea zilelor. Dar se înșelase. Cu cât ochii lui se fixau mai mult în ochii ei, cu cât brațele lui o învăluiau și o țineau mai aproape, cu cât degetele ei se agățau de ale lui sau cu cât buzele lui le întâlneau pe ale ei în sărutări desprinse parcă dintr-un film de la Hollywood, cu atât mai mult erau captivați de ceva ce nu știau să explice. Pasiune? Afecțiune? Dorință? Dragoste? Niciunul dintre ei nu știa. Dar era cel mai bun lucru care li se întâmplase de mult, mult timp...

Caio s-a așezat lângă Valentina și a zâmbit larg când a văzut-o privind în depărtare.

— Visezi, frumoaso? a întrebat-o, așezându-i în față cocktailul fără alcool.

Ea a zâmbit și s-a uitat la el. El purta un tricou polo alb, care îi scotea în evidență bronzul, și blugi.

— La tine, a murmurat ea și i-a făcut cu ochiul în timp ce își ducea paiul la buze pentru a lua o înghițitură din băutura răcoritoare.

El s-a aplecat spre ea și i-a mângâiat obrazul, cu ochii strălucind de fericire.

— Ce coincidență... Asta e tot ce am făcut de când te-am cunoscut, a spus el și a sărutat-o.

Și asta era adevărul sincer, s-a gândit Caio. De când pusese ochii pe ea în prima zi, nu făcuse altceva decât să se gândească la ea. Se simțea ca și cum ar fi trăit într-un vis. Și-au petrecut zilele împreună, bucurându-se. Când el avea nevoie să lucreze, ea îi ținea companie, dar se concentra asupra scrierii unui fel de jurnal de călătorie, în care nota tot ce văzuse și trăise în paradis. Își nota experiențele de neuitat pe care le trăia acolo—un obicei pe care îl păstra încă din adolescență. Visa să călătorească în jurul lumii pentru a umple acele pagini cu alte amintiri. Dar, deocamdată, nu voia să renunțe la acea porțiune de paradis.

Când buzele lor s-au despărțit, el a zâmbit. Ochii lui albaștri erau plini de afecțiune, dorință și ceva mai mult.

Formația a început să cânte o melodie ușoară. Caio s-a ridicat, surprinzându-o, și i-a întins mâna dreaptă, cu palma în sus. Valentina a zâmbit și a luat-o cu mâna stângă, acceptând invitația lui tăcută. S-au îndreptat spre ringul de dans și s-au așezat față în față, chiar în centru, înconjuțați de celelalte cupluri. Dar când se priveau unul pe celălalt, parcă erau singurii oameni de acolo, luminați de stelele strălucitoare de pe cer, de luna plină și de luminile calde ale felinarelor marocane împrăștiate în jur.

Tot în tăcere, s-au apropiat mai mult unul de celălalt, sânii ei presându-se pe pieptul lui, în timp ce brațele lui Caio șerpuiau în jurul taliei ei, iar mâinile îi înconjurau gâtul. Se mișcau pe ritmul blând al cântecului care vorbea despre întâlnirea a două suflete, a sufletelor lor. Numai un poet adevărat, cineva cu inima în palmă, ar putea explica profunzimea unui sentiment atât de extraordinar.

Cu ochii închiși, Valentina se pierdea în brațele lui, în timp ce Caio se regăsea în ale ei. Această fată sensibilă și responsabilă era pregătită să lase pe altcineva să

preia controlul. Acest băiat cu spirit liber și cumpătat era gata să se scufunde direct în sentimentul care pusese stăpânire pe sufletul său.

Chiar dacă era doar pentru moment.

Dar ce se va întâmpla după... Ei bine, niciunul dintre ei nu era pregătit să se gândească la ce se va întâmpla după ce va trebui să lase vraja în urmă și să se întoarcă la realitate.

Un dans s-a transformat în două și apoi trei, până când a fost servită cina. S-au întors la masa lor, dar dacă i-ar fi întrebat cineva ce au mâncat, nu ar fi fost în stare să le spună. Erau complet concentrați unul asupra celuilalt... La atingerile subtile, la privirile încărcate de semnificație, la sărutările furate și la conversațiile șoptite.

Când seara romantică s-a încheiat, Caio și Valentina nu erau pregătiți să își ia rămas bun. De fapt, dacă cineva i-ar fi întrebat, ar fi putut spune că nu vor fi niciodată pregătiți pentru asta, chiar dacă știau că momentul va veni inevitabil.

— Ce zici de o plimbare pe plajă? a spus Caio, iar Valentina a fost de acord.

— Ar fi grozav.

Mână în mână, au mers în micul golf din apropierea celor două cabane ale lor. După ce și-a dat jos pantofii de sport, Caio a îngenuncheat în fața ei și, cu grijă, a desfăcut panglica sandalelor ei de vară, degetele lui mângâind pielea moale a gleznelor ei și făcând-o să tremure de plăcere. La fel a făcut și când și-a scos cealaltă sanda, mâna lui fermă alunecând pe gamba ei și lăsând-o fără suflare. S-a îndreptat, i-a dat sandalele, și-a luat proprii adidași și, luându-i mâna, a ajutat-o să coboare scările de piatră care duceau spre plajă.

Au mers pe nisip, arătând spre stelele care străluceau ca un covor de diamante, până când au simțit atingerea înghețată a apei mării pe picioarele lor. Valentina a scos un strigăt ușor care l-a făcut pe Caio să zâmbească. În acel moment, o mișcare pe nisip i-a atras atenția. Nu-i venea să creadă ce vedea.

— Privește! a arătat cu degetul înspre locul exact.

Valentina s-a uitat în direcția indicată de el și a fost uimită să vadă un număr imens de broaște țestoase mici ieșind din cuibul lor de nisip. Ca un grup, puii s-

au îndreptat brusc spre mare. A fost cel mai frumos spectacol natural la care a asistat vreodată.

— Doamne! a murmurat ea, rămânând nemișcată lângă Caio, care era la fel de încântat ca ea de priveliște.

— Incredibil, nu-i așa? a întrebat el. Încă sunt atât de emoționat de asta, indiferent de câte ori o văd.

— Ai mai văzut asta înainte? a întrebat ea, cu ochii încă fixați pe puii care se îndreptau spre apa rece.

— Da. Am fost voluntar la un proiect de protecție a țestoaselor marine o vreme, când eram încă la universitate. Acesta a fost motivul pentru care am ales să fac ceea ce fac.

— E incredibil, Caio.

— Nu-i așa? Am fost atât de norocoși să fim aici la momentul potrivit. El s-a uitat la ea și a zâmbit. De obicei, ies noaptea, când temperatura nisipului se răcește.

— Și sunt atât de mici... Cum știu unde să meargă?

— Se ghidează după lumina de la orizont. Cerul acesta înstelat și luna plină sunt perfecte pentru ei.

Când marea înaltă a măturat în larg micile țestoase care pluteau pe vârful valurilor, pornind în lunga călătorie pe care natura le-o avea rezervată, Caio, cu brațul în jurul taliei Valentinei, a tras-o mai aproape pentru un sărut. Cu buzele lipite, pasiunea dintre ei, care clocotea mereu dedesubt, a explodat brusc și săruturile lor s-au adâncit.

Fără să vrea ca ea să se simtă stânjenită că cineva îi vedea, Caio a condus-o la cabana lui, cea mai apropiată dintre cele două. Nu au avut nevoie de cuvinte. Cei doi știau ce urma să se întâmple și erau gata să se lase pradă dorinței.

Fără să aprindă luminile, el a dus-o în camera lui, scăldată în lumina lunii. În fața patului moale, el i-a împins breteaua rochiei de pe unul dintre umeri, buzele lui urmându-i îndeaproape degetele. A făcut același lucru cu celălalt umăr, lăsându-i

pe amândoi descoperiți.

Valentina și-a dat capul pe spate, gemând la atingerea lui. Buzele lui au călătorit de la umărul ei până la gât, limba însoțindu-i sărutările. Rochia ei a căzut la picioarele ei, la fel ca hainele lui. S-au mutat spre pat, trupurile lor lipite unul de altul, sărutându-se adânc și pasional. Lenjeria lor intimă a luat curând calea celorlalte haine, toate zăcând într-o grămadă pe podea.

S-au pierdut unul în atingerea celuilalt. Pasiunea puternică a vibrat în aerul din jurul lor. Caio nu era lipsit de experiență. Mai fusese cu alte femei, dar niciodată cu o asemenea intensitate. Știa că nu va mai fi niciodată la fel după ce va face dragoste cu ea. Iar Valentina știa că acea experiență va transcende tot ceea ce visase vreodată. Era pasiunea în forma ei cea mai pură, cea mai sublimă, ceva atât de rar încât existau oameni care își petreceau întreaga viață fără să simtă măcar o urmă din acea dorință avidă și singulară.

Valentina nu avusese prea multă experiență. Cele câteva dăți în care se lăsase pradă dorinței fuseseră stângace și trecătoare. Doi adolescenți curioși care încercau ceva ce avea nevoie de exercițiu pentru a fi satisfăcător. Dar ea nu era o proastă. Era în contact cu lumea. Citea mult și era foarte conștientă de ea însăși, de corpul ei și de ceea ce se întâmpla cu adevărat între un bărbat și o femeie. Dar nimic, absolut nimic, nu ar fi putut să o pregătească pentru acea explozie de sentimente.

Toate simțurile ei erau concentrate acolo. Atingerea mâinilor o provoca, mirosul pasiunii debloca dorința, ochii lor plini de foc, gurile murmurau cuvinte dezarticulate și simțea gustul poftei amestecat cu altceva. Un sentiment mai profund, mai intens, mai copleșitor. Ceva care depășea cuvintele, care inunda încăperea atunci când cele două trupuri ale lor deveneau una. Se potriveau perfect, ca și cum ar fi fost piese de puzzle făcute pentru a fi conectate, creând ceva mai mare.

Frenezia de mișcări, gemete, sărutări și atingeri i-a condus spre vârful plăcerii, vibrațiile făcându-i să se simtă ca și cum ar fi explodat în milioane de bucăți. Dar când respirația lor s-a calmat, piepturile, care se ridicau și coborau, gâfâind după aer, au găsit un ritm mai relaxat, atingerile au trecut de la șocant la reconfortant și aerul s-a umplut de mirosul de pasiune care îi înconjura, Caio și Valentina au simțit că acele milioane de piese se unesc din nou, dar știau că nu vor mai fi niciodată la fel ca înainte.

Totul se schimbase. Ei se schimbaseră. Și, în ciuda fricii care îi pândea de ceea ce avea să se întâmple în continuare, cei doi s-au mișcat împreună, cuibărindu-se în căldura afecțiunii pe care o simțeau unul pentru celălalt. În tăcere, fiecare dintre ei, pierdut în propriile gânduri, a decis să nu se întrebe ce va fi atunci când vor trebui să meargă pe drumuri separate. Nu erau pregătiți să afle. Deocamdată, voiau să rămână unul în brațele celuilalt, mângâiați și protejați, lăsând incertitudinea pentru viitor.

Era încă întuneric când Valentina a deschis încet ochii. Clipind de câteva ori pentru a-și lăsa ochii să se adapteze la întuneric, încă somnoroasă, s-a uitat la Caio și a fost surprinsă să îl vadă cu ochii deschiși, privind spre acoperiș. Era prima dată de când începuseră să doarmă împreună când îl vedea treaz.

— Hei... a murmurat încet, umezindu-și buzele uscate.

Caio s-a întors spre ea, surprins să o vadă trează.

— Bună, frumoaso. E încă foarte devreme.

A zâmbit.

— Știu, de ce ești treaz?

El a expirat adânc, eliberându-și toată frustrarea, dar nu a spus nimic. Au rămas în tăcere încă puțin, până când ea s-a sprijinit într-un braț.

— Ce e, Caio? Ești supărat? El a dat din cap în tăcere. Pot să te ajut?

Un alt suspin lung.

— Nu sunt pregătit... A vorbit atât de încet încât aproape că nu l-a auzit.

— Nu ești pregătit pentru ce? a întrebat ea, confuză.

Caio s-a așezat pe pat, aranjându-și pernele la spate, și a tras-o în brațe, ghemuindu-se lângă ea în timp ce ea făcea la fel.

— Timpul nostru aici se scurge... Nu sunt pregătit să te las să pleci. Am crezut că... Vocea lui s-a frânt. Înghițind în sec, a continuat, cuvintele lui șovăind: Am crezut că, atunci când va veni timpul, ne vom lua rămas bun ca prieteni. Doi adulți care au avut o relație specială în paradis... Dar acum, tot ce pot să mă gândesc este că zece zile nu au fost de ajuns.

Brațele care îi înfășurau talia îl strângeau. Ea simțea exact la fel.

— Dar ce o să facem? a întrebat el. Eu locuiesc în sud-estul țării, iar tu... Ei bine, tu trăiești oriunde te duce cercetarea ta!

— Vino cu mine.

Ea s-a ridicat brusc în picioare, speriată.

— Ce?

— Vino cu mine. Nu vrem să fim despărțiți. Putem sta împreună până când... Vocea lui s-a stins și ea l-a privit cu o sprânceană ridicată.

— Până când?

— Până când... Nu știu. Până când vom fi pregătiți să... Vocea i s-a frânt în timp ce încerca să rostească cuvintele care îl făceau să îl doară pieptul: Să ne luăm rămas bun.

A fost rândul Valentinei să respire adânc. Era atât de confuză. Nu voia să-l părăsească, chiar nu voia. Dar mai știa și că, mergând mai departe cu relația, care nu putea avea niciun viitor, nu făcea decât să amâne durerea. Și cu cât mai mult dura, cu atât mai dureros ar fi fost în cele din urmă.

— Caio, și eu simt la fel. Dar nu pot să renunț la tot și să te urmez în jurul lumii până când te plictisești de mine.

A făcut o grimasă când a auzit-o spunând asta cu voce tare, pentru că, în adâncul lui, știa că asta nu se va întâmpla niciodată. Nu se va sătura niciodată de ea. A deschis gura să spună asta, dar ea a ridicat mâna ca să-l oprească.

— Nu. Te rog, nu spune nimic. Fața ei expresivă era o mască de durere. Cu cât durează mai mult, cu atât voi suferi mai tare când se va termina. Pentru că îmi place de tine. Îmi placi cu adevărat. Mai mult decât ar trebui. Dar tu ești un om al lumii. Locul tău e pe mare, iar curenții oceanului sunt ghizii tăi. Iar eu, ei bine, am nevoie să mă regăsesc și eu. Să descopăr unde este lumea mea. Dacă aș merge cu tine, aș deveni dependentă de o relație pe care tu nu ești pregătit să ți-o asumi. Și, în cele din urmă, povestea noastră s-ar încheia dureros, ceea ce niciunul dintre noi nu-și dorește.

Și-a lăsat privirea în jos, părând pierdut. După câteva secunde de tăcere, a întrebat în cele din urmă:

— Deci, ce sugerezi?

— Mai avem două zile aici. Să profităm la maximum de ele și... Când va fi timpul să plecăm, vom lua cu noi momentele frumoase și amintirile din momentul nostru magic din paradis.

S-a aplecat spre ea, punându-și brațele în jurul taliei ei și trăgând-o spre el, cu buzele apropiate de ale ei.

— Vreau doar să mă întorc în timp... a murmurat, simțind cum respirația ei se amestecă cu a lui.

— Și eu... Dar cum nu putem... a murmurat ea pe buzele lui.

— Hai să ne facem cele mai frumoase amintiri din timpul petrecut aici.

Gura lui a întâlnit-o pe a ei într-un sărut pasional.

„Vor fi amintiri pe care le voi păstra cu mine pentru totdeauna...” s-a gândit Valentina.

Și de parcă el îi auzea gândurile, în mintea lui a adăugat: „Și nimic nu va mai fi la fel ca ceea ce am găsit aici, în propriul nostru paradis.”

Ultimele două zile au fost cele mai apropiate de perfecțiune. Hotărâți să creeze cele mai frumoase amintiri din povestea lor cu termen de expirare, Caio și Valentina nu s-au despărțit nicio secundă. S-au iubit intens, lăsând pasiunea dintre ei să curgă liberă. Dar chiar și atunci când ritmul cardiac încetinea după ce făceau dragoste, ei erau în continuare pierduți unul în celălalt. Buzele lui erau mereu lipite de ale ei, iar mâinile lor erau mereu întrepătrunse sau se mângâiau ușor, până când pasiunea exploda din nou și trupurile lor trebuiau să fie doar

unul singur.

În timpul acelor două zile, Caio a uitat de frica de sentimentul care creștea atât de repede în pieptul lui, încât îl lăsa fără suflare. Valentina a lăsat deoparte durerea despărțirii care știa că va veni. S-a aruncat cu capul înainte în acel ocean de sentimente și a trăit intens pasiunea care se trezise în ea. Și-a trăit propriul basm, plonjând cu capul înainte în ceea ce trebuie să fi fost cea mai frumoasă poveste de dragoste pe care cineva ar fi putut-o scrie vreodată.

Dar, ca toate poveștile, și a lor avea un sfârșit. Chiar dacă nu era un final care să îi vadă trăind împreună fericiți până la adânci bătrâneți. Caio și Valentina s-au iubit intens și au scris una dintre cele mai frumoase povești de dragoste trăite vreodată... Chiar dacă nu avea să se termine ca un roman de Nicholas Sparks și era ceva mai puțin dramatică.

Acel apus de soare a fost la fel de înnorat ca inimile celor doi. Era ca și cum cerul din Marauí ar fi știut că o poveste de dragoste care înflorește acolo se apropia de sfârșit. Soarele apusese, iar marea creștea. În timp ce Valentina își puneă ultimele haine în valiză, Caio se plimba de colo-colo în cabană ca un animal în cușcă. În camera tăcută, singurul sunet era cel al pașilor lui pe podeaua albă.

Un claxon a răsunat afară în timp ce Valentina își încheia fermoarul valizei. Era timpul să plece.

Caio s-a dus la ea și i-a luat valiza, luându-i mâna. Aveau să stea împreună până când se va urca în mașina care o va duce la aeroportul din Ilhéus pentru zborul spre São Paulo. Avea să mai stea acolo încă două zile pentru a-și termina munca.

După ce i-a pus valiza în portbagajul mașinii, a tras-o înspre el și a îmbrățișat-o puternic, ca și cum ar fi fost ultima oară. Și chiar așa era. Era timpul să plece și, chiar dacă știa de la început ce aveau și ce se va întâmpla, nu erau pregătiți pentru durerea intensă care i-a lovit.

— Ai grijă de tine, frumoaso, a murmurat el, continuând să se îmbrățișeze, cu fruntea sprijinită de a ei. Ochii lui albaștri erau întunecați și plini de lacrimi, la fel ca ai ei.

— Și tu, a spus ea încet, lacrimile revărsându-se în cele din urmă pe obraji ei. Îți mulțumesc că ai făcut parte din cea mai frumoasă experiență din viața mea!

El a dat din cap și a închis ochii, trăgându-și nasul pentru a se opri din plâns.

— Eu... a început să spună, dar el a întrerupt-o, deschizând repede ochii și punându-și degetul pe buze.

— Șșt... A sărutat-o ușor, ca un fluture care se odihnește pe o floare. Nu merit dragostea ta, nu sunt bărbatul care merită să aud aceste cuvinte... Vocea lui s-a frânt.

Angajatul stațiunii i-a strigat numele.

— Domnișoară Valentina, iertați-mă, dar dacă nu plecăm acum, veți pierde avionul.

Ea a dat din cap și s-a aplecat spre Caio, sărutându-l pentru ultima oară. A fost cel mai dulce și mai trist sărut pe care l-a dat vreodată cuiva.

— Nu te voi uita niciodată, a spus ea încet. La revedere, Caio!

Valentina s-a întors și s-a urcat în mașină în timp ce lacrimile îi cădeau nestingherite. Șoferul a întors mașina și s-a îndreptat spre ieșirea din stațiune. Ea nu s-a uitat înapoi. Știa că, dacă ar fi făcut-o, nu ar mai fi putut pleca. Nu și dacă l-ar fi văzut pe bărbatul pe care îl iubea atât de mult plângând neconsolat, având grijă de mașina care o ducea departe.

Când mașina a virat după un colț, a închis ochii și ultimele ei cuvinte i-au venit în minte, ca șoptite de vânt.

— Nu te voi uita niciodată, a spus ea.

— Nici eu nu te voi uita niciodată, Valentina, a murmurat el cu un suspin trist. Nu voi iubi niciodată pe nimeni așa cum te-am iubit pe tine.

Doi ani mai târziu...

Se spune că cel mai bun mod de a cunoaște intensitatea iubirii pe care un bărbat o simte pentru o femeie este să vezi expresia din ochii lui atunci când o vede pentru prima dată în rochie de mireasă, mergând pe culoar spre altar. În acele prime trei secunde, poți vedea surpriza, fericirea, entuziasmul și, mai presus de toate, dragostea.

Cu el, nu a fost diferit.

Când Valentina a apărut îmbrăcată în rochia albă lungă, fără bretele și vaporosă, cu părul lung prins într-un coc la ceafă, împodobită cu flori, ținând în mână un mic buchet colorat, puteai vedea totul reflectat în privirea mirelui. Surpriză, pentru că arăta atât de frumoasă, chiar mai mult decât în mod normal. Fericirea că, în sfârșit, schimbau jurămintele care aveau să le modeleze viața împreună. Emoția de a face pasul care le va schimba viața pentru totdeauna. Și dragoste, cea mai puternică emoție care exista.

În timp ce ea se îndrepta încet spre altarul unde Caio o aștepta, a auzit muzica ce le definea romantismul, făcându-i inima să bată mai repede.

La jumătatea culoarului, Valentinei i s-a tăiat răsuflarea când l-a văzut pe bărbatul pe care îl iubea nespun de mult așteptând-o cu un zâmbet enorm pe față, alături de ofițerul de stare civilă care urma să-i căsătorească la apus. Arăta incredibil de chipeș, asta era o certitudine. Dar nu acei ochi albaștri care scânteiau de fericire sau acel zâmbet încrezător îi tăiau respirația. Sărbătorirea iubirii care începuse în acea mică porțiune de paradis era una dintre binecuvântările pentru care era incredibil de recunoscătoare.

Nu fusese ușor să ajungă în acel punct. Amândoi fuseseră nevoiți să își schimbe viețile pentru a putea face ca acea dragoste să funcționeze în lumea reală. Fusese nevoie să găsească un echilibru între cariere și locații, precum și să găsească

curajul de a se abandona iubirii, trup și suflet.

Privindu-și viitorul soț, Valentina a văzut povestea lor derulându-se în fața ochilor ca într-un film. Încă își mai amintea cât de devastată se simțise în timpul zborului spre São Paulo și cât de șocate au fost surorile ei când au văzut-o atât de deprimată, așteptându-se să se întoarcă fericită. Și-a petrecut acea noapte plângând pe umerii lor, renunțând la control și lăsându-se consolată pentru prima dată.

Dar dimineața următoare, care fusese atât de înnorată și sumbră, s-a transformat complet atunci când a sunat soneria de la ușă. Când a deschis ușa, a fost ca și cum un curcubeu a apărut printre nori, încălzindu-i inima. Zbârcit, cu părul răvășit și ochii obosiți după o noapte nedormită și zboruri de legătură, acolo era Caio, care a luat-o în brațe și i-a șoptit la ureche că nu o va mai lăsa să plece niciodată.

Dar, pentru ca ei să fie împreună, viața lui trebuia să se schimbe. Acel prim an a fost o perioadă de adaptare, în care el și-a îndreptat cariera într-o nouă direcție. A fost recomandat drept coordonator al protecției animalelor marine pentru un proiect de anvergură și și-a asumat acest rol după ce a recomandat un prieten să se ocupe de proiectele sale din nord-est. Întrucât traiul pe coastă era esențial pentru stilul de viață al lui Caio, el și Valentina s-au mutat la Rio de Janeiro câteva luni mai târziu, întorcându-se în São Paulo la sfârșit de săptămână pentru a le vizita pe surorile ei.

În noul lor oraș, Valentina și-a descoperit dragostea pentru fotografie. A urmat cursuri și a devenit specialistă în fotografie naturală, vânzându-și lucrările celor mai importante reviste de natură din țară. A profitat de călătoriile pe care le-a făcut împreună cu Caio și de implicarea acestuia în problemele de mediu pentru a arăta lumii frumusețea naturală incredibilă a Braziliei.

Acum că viețile lor erau mai stabile și se adaptaseră la noua lor realitate, cuplul a decis să facă următorul pas și să își celebreze dragostea. Cu ochii fixați în ai lui, nici măcar nu a putut să se uite în jur la familia și la cei mai apropiați prieteni care erau cu toții în picioare, împărtășind acel moment cu ei, în timp ce Valentina făcea ultimii pași spre altar. Caio a ajutat-o să urce pe platformă și, când au fost față în față, i-a sărutat fruntea cu blândețe.

Cu mâinile împletite, s-au întors spre ofițerul de stare civilă care a zâmbit și a

început ceremonia de care toată lumea era atât de încântată. Era o celebrare a iubirii adevărate dintre doi oameni care erau meniți să se întâlnească și care își aparțineau unul altuia.

Simțind nisipul rece în jurul picioarelor goale, Caio i-a luat mâna în a lui și a condus-o pe plaja scăldată în lumina lunii. Nu-i venea să creadă cât de mult se schimbaseră viețile lor de când fuseseră ultima dată acolo. A auzit oftatul moale al Valentinei și s-a uitat la ea. Ea zâmbea, fericită.

— E totul în regulă, iubirea mea? a întrebat el, oprindu-se în fața ei, mângâindu-i obrazul cu dosul degetelor.

— Credeam că nu voi putea fi niciodată mai fericită decât eram deja... Dar m-am înșelat. Zâmbetul ei s-a lărgit. Azi e cea mai bună zi din viața mea, fără îndoială.

Caio i-a întors zâmbetul și a tras-o înspre el, învăluind-o într-o îmbrățișare. A simțit cum îl cuprinde sentimentul familiar de mulțumire, ceva ce se întâmpla întotdeauna când era alături de ea.

— Ziua de azi e doar a doua după o zi specială, a spus el, aplecându-se spre ea, buzele lor fiind atât de apropiate încât respirația lor se amesteca.

— Serios? a șoptit Valentina, ochii ei închizându-se încet în timp ce se apropia. Și ce zi a fost aceea?

— Ziua în care m-am îndrăgostit de tine la prima vedere. Când te-am văzut, am știut imediat că viața mea se va schimba.

El și-a atins buzele de ale ei într-o mângâiere blândă.

— Serios? Și s-a schimbat? a întrebat ea, mușcându-și buza de jos, făcându-l să o îmbrățișeze și mai tare.

— În totalitate. Dragostea ta m-a făcut cel mai fericit om din lume.

Valentina a suspinat și și-a pus brațele în jurul gâtului lui. S-a ridicat pe vârfuri și s-a ghemuit și mai mult în el.

— Te iubesc atât de mult!

— Eu te iubesc și mai mult!

În cele din urmă, s-au sărutat. A fost unul dintre acele săruturi intense, profunde și speciale, pe care și le vor aminti pentru totdeauna. Apoi, au mers împreună, încă unul în brațele celuilalt, spre aceeași cabană în care au stat prima dată.

Caio și Valentina au descoperit că adevăratele povești de dragoste nu au sfârșit. Că, împreună, își vor scrie propriul basm și că celebrul final fericit era doar începutul unei vieți pline de fericire.

A lor era abia la început.

Sfârșit

Nota autorului

Dragă cititorule,

La prima vedere, este o poveste scurtă și unică și, așa cum sugerează și numele, este despre dragoste la prima vedere. A fost gândită, dezvoltată și structurată mai întâi pentru a fi exact atât de lungă pe cât este.

Când cumpărați această carte, ajutați organizațiile de protecție a mediului, în principal pe cele care lucrează cu animalele marine. În fiecare lună, o parte din drepturile de autor din vânzarea sau închirierea acestei cărți va fi donată WWF, un ONG non-profit care lucrează pentru a schimba modelele actuale de degradare a mediului și pentru a promova un viitor în care societatea noastră și natura să trăiască în armonie.

Sper ca Valentina și Caio să vă atingă inima.

Lectură plăcută!

A. C. Meyer X

Mai multe cărți de același autor:

În portugheză:

Série Par Perfeito

Volumul 1

Volumul 2

Volumul 3

Volumul final

Seria As garotas

O tipo certo de garota errada

Seria After Dark

Louca por você

Apaixonada por você

Fascinada por você

Encantada por você

Seria After Dark

O primeiro natal de Danny e Julie

Surpresa para você

Louco por elas

Cărți unice

Presente de Natal

Cadu e Mari

În alte limbi:

Falling For Her

Despre Autor

A. C. Meyer locuiește în Rio de Janeiro și este obsedată de cărți. Comediile ei romantice vă vor încânta de la început până la sfârșit. Seria ei After Dark a avut un succes uriaș în rândul cititorilor. Prima ei carte de dragoste pentru Galera Records a fost Cadu și Mari, care a fost publicată și în SUA în format digital.

Site: www.acmeyer.com.br

Facebook: [a.c.meyerofticial](https://www.facebook.com/a.c.meyerofticial)

IG: [@acmeyerbooks](https://www.instagram.com/acmeyerbooks)

Twitter: [@acmeyerbooks](https://twitter.com/acmeyerbooks)

Recenzile și recomandările voastre din gură în gură vor face diferența. Ele sunt cruciale pentru succesul oricărui autor. Dacă v-a plăcut această carte, vă rugăm să lăsați o recenzie, chiar dacă este vorba doar de un rând sau două, și să le spuneți prietenilor voștri despre ea. Asta îl va ajuta pe autor să vă aducă noi cărți și le va permite și altora să se bucure de poveste.

Sprijinul vostru este foarte apreciat!

Notas

[← 1]

În limba română: „Când te-am găsit / M-am pierdut pe mine / Când te-am văzut / M-am îndrăgostit”.